

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3020/05
18.01.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Виде Петровић – Шкоро, Неде Антонић и Софије Вагнер – Личеноски, чланова већа, у парници тужиле АА, коју заступа АБ, адвокат, против тужене ББ, коју заступа БА, адвокат, ради исељења, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.2723/05 од 28.4.2005. године, у седници већа одржаној 18.1.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.2723/05 од 28.4.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Окружног суда у Београду Гж.2723/05 од 28.4.2005. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Четвртог општинског суда у Београду П.1865/04 од 15.11.2004. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да се са свим лицима и стварима исели из стана бр.4/1 у Улици главној бр.18., и да стан слободан од лица и ствари преда тужилји и накнади јој парничне трошкове од 126.000,00 динара.

Против пресуде Окружног суда у Београду тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилја је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП ("Службени лист СФРЈ" бр.4/77) у вези са чл.491. ст.1. и 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125. од 22.11.2004. године), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Другостепени суд је навео довољне, јасне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, па нема битне повреде из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању тужилја је власник наведеног стана. Носилац станарског права је била сада пок. ПП, на основу уговора о коришћењу стана из 1956. године, који је закључила са ранијим власником стана. Стан је користила са члановима свог породичног домаћинства синовима ВВ и ГГ, који су били унети у уговор о коришћењу стана. Син ВВ оженио се туженом 1959. године, а 1962 године је рођен њихов син ДД. Тужена се пријавила на адресу овога стана 1967. године. Њен супруг ПП1 је умро 1988. године, а у стану су наставили да живе тужена и њен син ДД. Други син пок. ПП живи у __. ПП је 1992. године напустила стан и отишла у Хрватску, где је примала пензију од 1993. године до своје смрти 1997. године. Унук ДД, син тужене, оженио се 1993. године и са супругом живи на другој адреси у стану своје супруге, иако је формално пријављен на адреси спорног стана. Пре своје смрти 1996. године ПП је унуку ДД дала сагласност да и даље може са својом породицом да станује у спорном стану. Тужена је у дужим временским интервалима у периоду од 1992. године до 1996. године боравила ван спорног стана, а у истом су за то време становала тужилји непозната лица. Од 1997. године тужена поново непрекидно живи у спорном стану.

Нижестепени судови су правилно применили материјално право, када је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да се исели из стана ЋЋ.

Правилан је закључак нижестепених судова да тужена као снаха сада пок. ПП, носиоца станарског права, а супруга њеног пок. сина ВВ, нема право да након исељења носиоца станарског права настави са коришћењем стана. Ово из разлога, што тужена на основу чл. 34. ст. 1. Закона о становању ("Сл. гласник РС" бр. 50 од 25.07.1992. године), нема статус члана породичног домаћинства ранијег носиоца станарског права, а из разлога што је овом одредбама прописано да у случају смрти закупца или његовог исељења из стана закупца на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи стан и то по следећем редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и

пасторче, а тужена не спада у круг ових лица.

Тужена нема право да користи стан ни по основу става 2. овог члана Закона, као снаха ранијег носиоца станарског права на овом стану, а на основу чињенице да је била удата за њеног сада пок. сина, јер је у смислу наведене одредбе њено право да користи стан условљено је, између осталог, наставком становања у том стану по исељењу ранијег закупца. У конкретном случају, тужена није наставила да станује у спорном стану по исељењу ранијег закупца, већ су у истом спорном периоду од 1992. до 1996. године повремено становала трећа лица по одобрењу тужене, а без сагласности власника стана. Како тужена без правног основа користи наведени стан, дужна је да се из њега исели, па су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу чл. 385. ст. 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу чл. 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ судске писарнице

Мирјана Војводић

вс